

Ogień, kryzys, dworzec centralny

work in progress Innej Szkoły Teatralnej (inscenizacja Wacław Sobaszek)

„Inna” wobec „Innego”

Inna Szkoła Teatralna udowodniła, że teatr nadal uczestniczy oraz zabiera głos w najważniejszych dyskusjach. Zaprezentowana historia należy do najnowszych i wciąż obecnych w naszej polskiej (europejskiej) rzeczywistości.

Dominantą kompozycyjną pracy w procesie jest człowiek oraz jego obraz w oczach społeczeństwa. Źródłem stały się doświadczenia bezdomnych przebywających na dworcach. Artyści poprowadzili widzów przez krajobraz ludzkich przeżyć, a dzięki trójczęściowej kompozycji widowiska doświadczyła wielu obliczy Innego człowieka, którego stara się nie dostrzegać na co dzień.

W pracy Innej Szkoły Teatralnej widać duże zaangażowanie oraz pogłębioną pracę nad warsztatem aktora. Różnorodność technik pracy z ciałem oraz wielość środków wyrazu wprowadziły nową narrację, co wpłynęło na ciekawą stronę kompozycji spektaklu. Język ruchu oraz metaforyka precyzyjnych gestów stworzyły pole do zaprezentowania różnych aspektów postaci Innego. Elementy zaczerpnięte z improwizacji kontaktowej, wschodniej tradycji pracy z maską oraz inspiracja Grotowskim wskazują na dużą symbiozę organizmu czyli zespołu Innej Szkoły Teatralnej. Ostatnie porównanie - zespołu do organizmu paradoksalnie nasuwa myśl, że grupa może starać się pozbyć innego – obcego – nieakceptowalnego elementu, podmiotu, stającego się „wymiotem” – bezdomnym.

Temat „inności”, separacji wyłania się bezpośrednio z tytułu przedstawienia. Konstruowanie i dekonstruowanie sensów danych oraz naddawanych przez widzów, podczas spektaklu, stworzyły spójny obraz sytuacji w społeczeństwie.

W obliczu kryzysu jednostka jest bezradna. Receptą na przezwycięzenie go jest wspólne działanie. Przedstawienie jest próbą usytuowania człowieka w społeczności, jak również dookreślenia powinności wobec indywiduum, jaką jest każdy człowiek - każdy Inny.

Karolina Brzezicka